

Maade, at noget nyt har faaet Støtte fra Statens Side. Hverken under de tidligere Højre- eller Venstreministerier have Haandværk og Industri mærket noget synderligt til, at de var velsete. Jeg erindrers saa godt, hvordan jeg for en Snes Aar siden fra denne Plads har kæmpet for, at vi skulde bygge vore Jernbanevogne her i Landet. Vi sendte den Gang Million efter Million til Udlandet, medens vore egne Arbejdere gik arbejdsløse; vi indsamlede til dem om Vinteren, og de maatte rejse til Udlandet for at søge Arbejde. Det var uheldige Forhold, som heldigvis nu ere redresserede. Ved en Opgørelse viser det sig oven i Købet, at næsten 1 Mill. Kr. — maaske det er mere — har Staten tjent ved, at det omtalte Arbejde er blevet her i Landet. Hvis man nu vilde begynde paa denne nye Industri uden Statens Støtte, vilde det maaske være umuligt at gennemføre det paa en tilfredsstillende Maade. Men jeg giver den højtærede Minister Ret i, at nu gælder det ogsaa for Arbejdsgiverne og Arbejderne om, at de tage sig sammen, og at der nu ikke længer er Tale om højere Løn og kortere Arbejdstid, men at vi søge at faa Arbejdet udført paa en saadan Maade, at det viser, at danske Arbejdere og Arbejdsgivere ere i Stand til at konkurrere med Udlandet paa en saadan Maade, at Staten ikke skal bringe for store Ofre, thi noget Offer er den nødsaget til at bringe ved en Lejlighed som denne.

Det var ønskeligt, om vi kunde gaa videre ad den Vej. Det var jo for over 200 Mill. Kr. Industrifrembringelser, der aarlig indføres til Danmark. Tænk, hvor mange arbejdsløse Hænder der vilde kunne faa Beskæftigelse, hvis Arbejdet blev her i Landet! Saa behøvede vi ikke nu at beskæftige os med Tilskud til de arbejdsløse, tværtimod, der kunde være Brug for mange flere end dem, der nu have Arbejde i Industriens Tjeneste. Og naar man nu ser den sørgelige Opgørelse, som i disse Dage gaar rundt i Bladene over, hvordan Landbruget, vort bærende Erhverv, er til Dels Skyld i, at vi ere komne i en stor Gæld til Udlandet, saa bliver man mere og mere betænkelig og tænker paa, om det dog ikke var paa Tide, at vi tage Skeen i en anden Haand og støtte Haandværk og Industri for derigennem ogsaa at skabe Livsbetingelser for det danske Folk. Jeg tror, at det er den rette Vej, Ministeren er inde paa, og jeg vil haabe, at den maa følges baade af ham og af andre, hvor der er Mulighed for at gøre det.

Medens jeg taler om dansk Arbejde,

vil jeg nævne, at det jo har været saa, at forskellige Ting ere blevne bestilte i Udlandet. Jeg haaber, at fremtidig maa det være forbi. Hvad enten det er til Stat eller til Kommune, maa vi sørge først og fremmest for dansk Arbejde for de danske Arbejdere. Det er nu ikke altid, selv om vi faa udmærket dansk Arbejde, at man alligevel kan sige, at det er saa udmærket, som man kunde ønske det. Og jeg vil med det samme henlede den ærede Ministers Opmærksomhed paa en Ting — det er ikke selve Arbejdet, der er Tale om, men det er Konstruktionen. Jeg tænker paa denne glimrende nye Dampfærge „Christian den 9.“, vi have faaet, og denne Sag skal dog ogsaa fremdrages her i Rigsdagen. Den almindelige Anke, som rettes af de Passagerer, som skulle over Bæltet, gaar ud paa, at det er blevet en fuldstændig Rystemaskine, som er bleven lavet der, saaledes at Salonerne, baade Sove- og Spisesalonen, ere næsten umulige at opholde sig i, saa stærkt ryster det i Skruen, thi hele Energiien er lagt derunder. Det drejer sig her om en Fejl ved Konstruktionen. Man forstaar ikke, at nogen Ingeniør, som er praktisk, har kunnet lave det paa den Maade. Den højtærede Minister bærer jo ikke Ansvar for det, men det er dog alligevel rigtigt at tage det under Overvejelse næste Gang, vi skulle bygge Færger. Særlig for Damer — jeg ved, at Ministeren som alle andre gerne vil gøre noget for Kvinden — er det næsten umuligt at opholde sig i Salonerne; man hører alle Damer sige: Vi kunne ikke være i Salonerne, vi maa være paa Dækket.

Derfra gaar jeg saa over til det, jeg vil kalde det Smertensbarn, som Randers har, vor Jernbanestation. Ja, sidste Gang var det den nuværende Justitsminister (Svend Høgsbro), som maatte holde for. Det lykkedes ikke ham trods den gode Villie, han havde, at føre denne Sag til et heldigt Resultat for Randers, og nu sætte vi vort Haab til den nuværende Minister for offentlige Arbejder. Det ser ikke ud til, at Randers der er i Ledtog med det højere Væsen, som man kalder for Jernbanevæsenet; vi have i mange Aar været stiftmoderligt behandlede. Ja, lige straks, da vi fik den første Jernbane anlagt mellem Aarhus og Randers, hed det sig, at fordi Randers ikke havde været skikkelig, fik den Langaa lagt som Krydsningsstation lige udenfor. Nu se vi, hvorledes der ofres maaske mellem 1 og 2 Mill. Kr. paa en Udvidelse af denne Landstation, denne